

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

‘Ο Μπερισόν θυήκε έξω, γελώντας κάτω άπ’ τά άνύπαρκτα μουςτάκια του.

—Γιατί, είπε στή Φραγκίσκη, μόλις μπήκε στήν κουζίνα, έχω τή γνώμη, ότι πρόκειται να μιλήσουν για σοβαρά πράγματα... ‘Ο μαστρο-Λουδοβίκος φαίνεται πολύ κατασφισσάμενος.

—Στή δουλειά σου! φώναξε αυστηρά ή Φραγκίσκη. ‘Ο μαστρο-Λουδοβίκος ξερεί πολλο περισσότερο από μάς... Είνε δυ- νατός σάν ταύρος παρ’ όλο τό λεπτό του άνάστημα... και πώ γενναίος από λιοντάρι... Μά μείνε ήσυχος... ‘Η μικρή μας Αύ- γη μπορεί να κάνη καλά τέσσερες σάν κι’ αυτόν...

—Μπα! Έκανε ό Μπερισόν. Δέν τό δείχνει καθόλου... —‘Ακου τί σου λέω!... του άπάντησε ή γισαγιά του... Καί τελειώνοντας τή συζήτηση, έπρόθεσε:

—‘Εσύ δέν έχεις ήλικία να μιλάς γι’ αυτά τά πράγματα. Στή δουλειά σου...

—Δέν είσαι εύτυχημένη, καθώς φαίνεται, Αύγη; είπε ό Ερ- ρίκος, όταν ό Μπερισόν θυήκε από τό δωμάτιο.

—Σέ βλέπω τόσο σπάνια, ‘Ερρίκε! άπάντησε ή Αύγη.

—Και μέ κατηγορείς γι’ αυτό, Λατρντέ μου παιδί.

—‘Ο Θεός να μέ φυλάει!... ‘Υποφέρω κάποτε, αυτή είν’ ή ά- ληθεια!... Μά μπορεί να έμποδισή τό μυαλό μιάς φτωχής έγκλειστης, όπως έγώ, να σχηματίζη διάφορες τρελλές ιδέες... Ξέρεis, ‘Ερρίκε, μέ’ στο σκοτάδι, τά παιδιά φοβούνται, και μόλις έξημερώσει, ξεχνάνε τους φόβους των... Τό ίδιο συμβαίνει και μέ μένα: ή παρουσία σου φτάνει για να διαλύση τή θλιψη μου...

—Νοιώθεις για μένα τή στορ- γή μιάς καλής κόρης, Αύγη, εί- πε ό Λαγκαρντέρ, γυρίζοντας άλλο τό βλέμματά του. Σ’ εύ- χαριστώ.

—Όστε νιώθεις για μένα τή στοργή ενός πατέρα, ‘Ερρίκε; ρώτησε ή Αύγη.

—‘Ο ‘Ερρίκος δέν άπάντησε, άλ- λά σηκώθηκε κι’ έκανε τό νύδρο του τραπέζιου. ‘Αμέσως ή Αύγη έσπορωξε πρós τό μέρος του μιά καρέκλα και τού είπε μέ γαρά.

—Όραία! Κάθησε... Κάθησε να κουβεντιάσουμε, όπως τον παλιό καιρό... Θυμάσαι πόσο εύχάριστα περιούσαν τότε ή ώ- ρες;

Μά ό ‘Ερρίκος δέν συμμερι- ζόταν τή γαρά της. Φαινόταν θλιμμένος κι’ όνειροπόλος.

—‘Η ώρες δέν είνε παιά δικές μας, τής άπάντησε.

‘Η Αύγη τού έπιασε τότε τά χέρια και τόν κίτταξε στά μά- τια τόσο γλυκά, ώστε ό φτωχός μαστρο-Λουδοβίκος ένοιωσε κά- τω άπ’ τά βλέφόςά του τό γο- ρασκηριστικό εκείνο κάψιμο τού προηγείται των δακρύων.

—‘Υποφέρεις κι’ εσύ, ‘Ερρίκε... Δέν είν’ έτσι; ψιθύρισε ή Αύγη.

‘Ο Λαγκαρντέρ κούνησε τό κεφάλι του, προσπαθώντας να χαμογελάση κι’ άπάντησε:

—‘Απατάσαι, Αύγη... Μιά μέ- ρα, εδώ και πολλά χρόνια, έκα- να ένα ώραίο όνειρο, ένα όνει- ρο τόσο γλυκό, ώστε ποδ έκλε- ψε 3η μου τή γαλήνη... Μά αυτό δέν ήταν παρά όνειρο...

Τώρα εύπνησα και δέν ελπίζω πια... Έκανα επίσης κάποτε έναν όρκο και τόν κράτησα... ‘Η στιγμή έφτασε τού ή ζωή μου θ’ αλλάξη. Είμαι πολύ γέρος τώρα για ν’ άρχίσω να καινούργια ζωή...

—Πολύ γέρος! επανέλαβε ή Αύγη, σκάζοντας στα γέλια.

Μά ό μαστρο-Λουδοβίκος δέν γελούσε.

—Στήν ήλικία μου, είπε σιγά, οι άλλοι έχουν σχηματίσει οι- κογένεια.

‘Η Αύγη έγινε έξαφνα σοβαρή και είπε:

—Και σύ, ‘Ερρίκε, φίλε μου, δέν έχεις ούτε οικογένεια, ου- τε τίποτε... Δέν έχεις παρά εμένα...

‘Ο μαστρο-Λουδοβίκος άνοιξε ζωηρά τό στόμα του, μά ή κουθένα πού ήθελε να πη σταυρώσει τά χείλη του. Για μια άκόμα φορά χαμήλωσε τά μάτια του...

—Δέν έχεις παρά εμένα, ξαναείπε ή Αύγη. Μά τί είμαι έγώ για σένα; ‘Ενα εμπόδιο στήν εύτυχία σου...

‘Ο ‘Ερρίκος θέλησε να τή διακόψη, μά εκείνη έξακολούθησε:

—Ξέρεis τί λένε ή γειτόνοιες; Λένε: ‘Αφοδ ή μικρή δέν είνε ούτε κόρη του, ούτε αδελφή του, ούτε γυναίκα του, είνε...»

—Αύγη, τήν διέκοψε ό ‘Ερρίκος με τή σειρά του, έδω και δεκαοχτώ χρόνια, είσαι όλοκληρη ή εύτυχία μου...

—Είσαι μεγαλόφυγος για να τό λές αυτό και σ’ εύχαριστώ μέ όλη μου τήν ψυχή...

‘Εμειναν για μιά στιγμή κ’ οι δύο σιωπηλοί. ‘Η στενοχωρία τού μαστρο-Λουδοβίκου ήταν όλοφάνερη. ‘Η Αύγη διέκοψε πρώτη τή σιωπή και είπε:

—‘Ερρίκε, δέν ξέρω τίποτε από τις σκέψεις σου, δέν ξέρω τί- ποτε από τά έργα σου... Δέν έ- χω ούτε τό παραμικρό δικαίωμα να σε κατηγορήσω... Μά είμαι πάντοτε μόνη και σκέστομα ε- σένα, μοναδικέ μου φίλε... Εί- μαι βέβαιη, πώς υπάρχουν σην- μές πού ματεύω τά πάντα... ‘Ο- ταν ή καρδιά μου σφίγγεται και δάκρυα μου πλημμυρίζουν τά μάτια, λέω μέσα μου: ‘Αν δέν ήμουν έγώ, θα είχε μιά σύζυγο άγαστημένη, πού θα τόν διασε- δάζε στή μοναξιά του. ‘Αν δέν ήμουν έγώ, τό σπίτι του θα ή- ταν μεγάλο και πλούσιο... ‘Αν δέν ήμουν έγώ, θα μπορούσε να παρουσιάζεται παντού με τό πρό- σωπο ξεσκέπαστο...»

‘Ερρίκε, έ- κανες περισσότερο από τό να μ’ άναπήσις σάν καλός πατέρας... Με σεβάστηκες κι’ άναγκάστη- κες να συγκρατήσης ξε ατίας μου τήν όρμη τής καρδιάς σου...

Τά λόγια αυτά τής Αύγης έ- θνάσαν μέσ’ άπ’ τήν ψυχή της. Μά ή διπλοματία είνε έμωτη στις κόρες τής Έβας. ‘Η Αύγη μίλησε έτσι, λαχταρώντας να μάθει τό μυστικό τής ψυχής τού ‘Ερρίκου, μά τό στρατηγιά της δέν έπιασε.

—Φτωχό παιδί, άπατάσαι, τής άπάντησε ό ‘Ερρίκος ψυχρά. Συγγνώμες τό βλέμμα του χά- θηκε μέσα στο κενό.

—‘Ο καιρός περνάει, μουρ- μούρισε σε λίγο.

‘Επειτα, έξαφνα, σάν να τού ήταν άδύνατο παιά να συγκρα- τηθή, φώναξε:

—Όταν δέν θα μέ βλέπεις

—Όστε νιώθεις για μένα τή στοργή ενός πατέρα, ‘Ερρίκε; ρώτησε ή Αύγη.

